

עולים כיתה פרק 11- החודשיים הראשונים בהוראה -דפנה ברנקל

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד. חושבים חינוך. עושים חינוך. מדברים חינוך.

קובי: אחרי החגים כבר כאן, ומערכת החינוך נכנסת לתקופה הנטולת החגים הארוכה ביותר בשנה, בין סוכות לחנוכה זה זמן טוב לעצור לרגע, ולעשות סיכום ביניים. בפודקאסט הזה עסקנו רבות בכניסה להוראה, למה אנשים בוחרים במקצוע ההוראה, איך בוחרים בית ספר, ומה החוויות שמלוות את המורים החדשים. היום, חודשיים אחרי תחילת השנה, נעשה סיכום ביניים עם מורה חדשה, כיוון שאין הזדמנות שנייה לעשות רושם ראשוני, כדברי הפתגם, ננסה לברר מה החוויה של מורה בחודשיים הראשונים שלה. אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני אם טיץ', בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על החודשיים הראשונים בהוראה. אני שמח לארח היום את דפנה ברנקל, דפנה היא אישה אקטיביסטית, פעילה חברתית, היא הייתה פעילה בגרינפיס, במגמה ירוקה, ובארגונים חברתיים נוספים, עד שהחליטה לעשות הסבה להוראה. בשנה שעברה החלה את ההכשרה בתוכנית לתואר שני אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, במגמת מדעי הרוח, עם התמחות בהיסטוריה. היום היא מורה להיסטוריה ואזרחות בתיכון עירוני א' בתל אביב, הי דפנה תודה שבאת.

דפנה: הי תודה שהזמנת.

קובי: דפנה, אני רוצה לדבר איתך באמת על החודשיים הראשונים שלך בהוראה, אבל בואי נתחיל בהתחלה, את אישה אקטיביסטית כבר הרבה שנים, למה החלטת לשנות ולהיות מורה?

דפנה: נכון, קודם כל אני אתחיל בלהגיד שזה לא בדיוק לשנות, זה יותר זה דברים שמאוד מתחברים בעיניי, חינוך ואקטיביזם, אני חושבת שחינוך הוא הלך של עצמו, אקטיביזם, אבל ההבנה שלי שאני רוצה להיות מורה היא כבר הבנה בת כמה שנים, שהתחילה קודם כל מזה שאני מאוד התאהבתי בהיסטוריה, מתוך האקטיביזם שלי, התחלתי לחקור היסטוריה של תנועות מחאה, והיסטוריה של אנשים שעשו את הדברים שאני עושה לפני, והבנתי כמה ברגע שלומדים היסטוריה לעומק, רואים נרטיבים שונים, שמדברים אחד עם השני, ורואים מורכבות של מציאות, שפשוט גורמת לחשוב, וגורמת להבין, וגורמת לפתח סקרנות, והבנתי מה זה עושה בי, וכמה זה מעמיק את החשיבה שלי, והבנתי שאני רוצה לעזור גם לאחרים ואחרות, לפתח גם את הסקרנות והאהבה הזאת לעולם, ולהיסטוריה וגם את היכולת לחשוב ביקורתית. ביחד עם זה, גם משנה לשנה, הבנתי שבחברה פה בישראל מאוד חסרה חשיבה ביקורתית, והרגשתי שזה משהו שאני רוצה לעזור בפיתוח שלו, ובהנחלה שלו, כבר מגיל מוקדם, כולנו מבלים 12 שנה במערכת החינוך, ואני חושבת התפקיד של המורים, כאנשים שיוודעים לעזור לפתח חשיבה ביקורתית, לפתח ראייה מורכבת, הוא נורא חשוב, ואני חושבת שמערכת החינוך לא דווקא עושה את זה במציאות של היום, אז באתי לנסות לעשות את זה מתוכה.

קובי: זאת אומרת הגעת כבר עם איזושהי אג'נדה ברורה מה את רוצה להשיג דרך המקצוע הזה.

דפנה: כן אני רוצה לעזור לאנשים לחשוב בצורה מורכבת על העולם, כדי לשנות אותו ולעשות אותו טוב יותר בגדול.

קובי: אז בואי נלך עוד צעד קדימה, זה היה מטרת העל נקרא לזה אג'נדה, מה היו הציפיות היומיומיות שלך, מה חשבת שיהיה?

דפנה: אני אוסיף עוד, אולי דבר אחד למקום של המטרה, הייתי מעבירה די הרבה הרצאות בגלגול הקודם שלי בשנים האחרונות, וראיתי איזה כיף זה לראות בן אדם נפתח, ומקבל מידע חדש, שהוא לא היה חשוף אילו, אבל גם לא ידעתי מה קורה אחרי שאני הולכת, אחרי ההרצאה, והיה מאוד חסר לי התהליך על לפגוש בן אדם שוב ושוב, השיחות בהפסקות, הדברים האלה שאני חושבת שבחינוך בתהליך מתמשך עם כיתה, וגם עם התלמידים היחידים, זה משהו שבאמת אפשר להשיג,

ובאף מקום אחר כמעט לא, זה ממש מערכת יחסים והציפיות שבאתי איתם, מאוד קשה לי להגיד, כי לא ממש ידעתי למה לצפות. היה לי איזה חזון, פנטזיה, לתלמידים עם עיניים נוצצות, ועל דיונים מדהימים בכל שיעור, ועל מערכות יחסים מטורפות שנבנות, אני חושבת שיש רגעים כאלה, כאילו אני פה חודשיים, והספקתי לחוות כמה רגעים כאלה, אבל החיים האמיתיים גם הרבה יותר מורכבים מזה, ויש גם הרבה רגעים שממש לא נראים ככה.

קובי: אז אני רוצה לקחת אותך קצת אחורה. במהלך הלימודים שלך התנסית בעירוני א', בבית ספר שבו בעצם אחר כך הפכת להיות מורה מן המניין, אז הייתה לך כאילו איזושהי הכרות עם בית ספר ראשוני שהגעת ללמד?

דפנה: נכון

קובי: ונגיע ל 1 בספטמבר, ואני רוצה לצטט לך פוסט, שהעלת לפייסבוק באותו יום ב 1 בספטמבר.

דפנה: בשמחה.

קובי: ואת אומרת ככה, "בוקר, מגיעה לבית הספר עם לב דופק מהתרגשות, ועוברת לאט לאט דרך שער הכניסה המכוסה בלוני בחצר, יש מה שמרגיש לי כמו מיליון תלמידים, כולם נראים מתרגשים לראות אחד את השנייה, וחבורה, שהיא כנראה להקת בית הספר, מנגנת מוזיקה על במה מאולתרת" ספרי לי איך עובר עליך היום הזה 1 בספטמבר.

דפנה: overwhelming. אז אני חושבת שזה מילה, שמתארת את זה בצורה די טובה. זה הרגיש באמת כאילו אני נכנסת לתוך סצנה, שכולם לא יודעים מה הם עושים, ומכירים אחד את השני, ואני הילדה החדשה, בהמשך של אותו פוסט, גם כתבתי על זה ששמתי לב שחצי מהתלמידים יותר גבוהים ממני, ואני נכנסת לשם, ואני קטנה ומפחדת, ומתרגשת ואבודה, בתוך המון, וגם לא היה לי תפקיד מוגדר באותו יום, כי אני מורה מקצועית, ואני עדיין לא מחנכת, אז כאילו 1 בספטמבר זה עבודה שמחנכים עם הכיתות שלהם, אז אני פשוט כזה מין הסתובבתי שם, וראיתי מה קורה, ואני...

קובי: והרגישו עליך? או שדאגת שלא יראו מה קורה בפנים? שיחקת אותה קול, כי את המורה? חוץ ממך.

דפנה: אני לא חושבת שמישהו כל כך התעסק בי, אז זה ממש כן, בדיוק. אני גם חושבת שבסדר, שכאילו זה בסדר להרגיש עליו, שאני מתרגשת ולחוצה ביום הראשון, זה חתיכת שינוי ענק בחיים, ואני אגיד שעדיין יש לי פרפרים בבטן, כל פעם שאני יוצאת מהבית לבית ספר, כאילו הלחץ באמת ירד, והתחלתי למצוא את המקום שלי, ואת האנשים שלי, אבל זה לא, לא, מלחיץ.

קובי: אוקי, והשיעורים הראשונים, 1 בספטמבר לא לימדת, אז 2 בספטמבר, 3 בספטמבר, היום הראשון שבו לימדת ממש, נכנסת לכיתות.

דפנה: 2 בספטמבר. היה מערבולת משוגעת ובלתי נגמרת, שיצאתי ממנה קצת בשוק. היה לי, אני לימדתי 6 שיעורים רצופים באותו יום, שזה כזה מהמים הממש רדודים, לטבול את האצבעות כזה העדינות ב-1 בספטמבר, ב-2 בספטמבר קפצתי ראש לעמוקים, בלי שום גלגל הצלה, האמת שחזרתי הביתה, חזרתי הביתה בשוק מהיום הזה.

קובי: מה זה אומר? נכנסים הביתה, ומה? מתיישבים? מחזיקים את הראש? מה לוקחים? אקמול?

דפנה: אני לא זוכרת מה היה הפעולה המדויקת שעשיתי, אבל זה היה משהו כמו להתמוטט על הספה, או משהו כזה, כי זה אתה יודע זה מלחיץ, אתה פוגש בפעם הראשונה, 3 מתוך 4 כיתות שאני מלמדת, שכל כיתה זה 40 תלמידים. אני עשיתי כזה ממש השקעתי בלהכין שיעורי פתיחה, וחלק מהדברים עבדו כמו שרציתי, וחלק מהדברים לא עבדו כמו שרציתי, והיה בלגן, והיה רעש, והיה כל מיני דברים, שחזרתי הביתה, ואני כזה וואו, אני רגע, אני מוכנה לזה? זה כזה זה מה

שלקחתי על עצמי? האם אני באמת יכולה לעמוד בזה? בינתיים אני מגלה שבהחלט כן, אבל הרגשות ביום הראשון היו, כזה וואו אימאל"ה, למה נכנסתי?

קובי: ובאמת בשיעורים הראשונים, את אומרת חלק עברו כמו שצריך, חלק לא? מה את יוצאת בסוף? שיעור, התלמידים אומרים לך משהו? או אם את מורה חדשה היה מעניין, יש איזה פידבק מהתלמידים?

דפנה: האמת שכן, קודם כל אני אמרתי להם שאני חדשה' אני לא יודעת עם זה' אני חושבת שזה אסטרטגיה משתנה בין מורה למורה' אני הדבר הראשון שאמרתי לכל כיתה' זה שאני מתרגשת ושאיני שם בפעם הראשונה, תחליטו מי ששומע אותנו, תחליטו בעצמכם, זה הדבר הנכון לעשות או לא' אבל...

קובי: בדיעבד' רגע אז בדיעבד, זה היה הדבר הנכון לעשות עבורך, אוקי.

דפנה: כן, לגמרי, בוא נגיד שלפחות זה לא הפריע, אני לא יודעת, כאילו אם זה היה יותר נכון, לא להגיד את זה, אבל לי זה הרגיש נכון, וזה לא הפריע.

קובי: לך זה לא הפריע, מעולה.

דפנה: וכן, אני שומעת הרבה פידבקים מתלמידים, יש תלמידים שכבר אמרו לי שהיה להם מאוד מעניין בשיעור, יש תלמידים שבאים אלי עם שאלות, ובמיוחד אצל היוד אלפים, אני מרגישה שכבר התפתחו לי דיונים, מאוד מעניינים בהפסקות, יש כבר תלמידה שנתתי לה ספר אקסטרה לקרוא הביתה, על משהו שהיא שאלה והתעניינה בו, תלמידים שואלים אותי כזה על בחירות חיים שלהם, וכאלה דברים. יש גם שיעורים שלא, יש גם שיעורים, שאני יוצאת מהם וכל הכיתה חמודים, ואומרים לי ביי, ואבל כאילו לא הרגשתי שיצאתי איזה וואו בשיעור הזה, אז אני חושבת שיש ויש, אבל בהחלט יש אינטראקציות אחרי השיעורים עם התלמידים.

קובי: אז אם נחזור למטרות שלך, עיניים נוצצות וזה, את משיגה אותן?

דפנה: קודם כל, תשאל אותי את השאלה הזאת עוד 50 שנה, אני השגתי.

קובי: לא, אני שואל עכשיו להפך, דווקא אחרי החודשיים, בחודשיים הראשונים, שהם הקטע אני שומע שדווקא יש עיניים נוצצות אצל התלמידים.

דפנה: לפעמים גם יש תלמידים, שמשעמם להם, לפעמים גם יש תלמידים, שהראש שלהם רדום על השולחן, אבל כן, לפעמים בהחלט גם יש עיניים נוצצות, וזה מגניב, כן לפעמים גם אם הכיתות שיותר קשה לי להחזיק, יש כיתות שיותר קשה לי להחזיק, יש כיתות שיותר קל לי להחזיק, גם עם הכיתות שיותר קשה לי להחזיק, כבר מצאתי כמה וכמה רגעים של כזה, אוקי נכון, בשביל זה, בגלל זה אני עושה זה, וזה נחמד, אני גם יכולה גם להגיד, שממש ששלשום, אתמול, יום שני, נכון.

קובי: הזמן רץ מהר,

דפנה: כן, ממש. יש כל מיני ימים, שאתה כזה יוצא מבית ספר ואתה מרגיש שהיה היום יותר טוב, פחות טוב, סבבה, אני מרגישה שאתמול היה היום הראשון שלי, בחודשיים האחרונים, שיצאתי מהבית ספר עם חיוך והרגשה של זה היה היום טוב, אז זה נחמד אני רוצה שעות כאלה, כאילו.

קובי: אז לקח זמן, את אומרת, עד שהגיע היום הזה, שאת יוצאת שלמה עם עצמך מהבית ספר.

דפנה: לא, שלמה עם עצמי יצאתי גם קודם, אבל יוצאת בוואו, היה לי טוב ממש, זה היה הפעם הראשונה, אני חושבת שממש יצאתי בכזאת הרגשה.

קובי: איזה כיף, אז אני תוהה האם, או עד כמה, היה פער בין הציפיות שלך, לבין מה שאת מגלה בחודשיים האלה? אני יודע שאנחנו בכוונה מדברים אחרי חודשיים, אחרי החודשיים האלה, זה תואם את הציפיות? זה שונה? זה איך את מרגישה ביחס לבחירה שלך?

דפנה: אני חושבת, שהמילה שקופצת לי בראש, היא יותר זה פשוט יותר ממה שדמיינתי, בכל צורה אפשרית. אני בהחלט שלמה עם הבחירה שלי, אני גם מאוד מצפה לראות לאן זה התפתח, ולאן זה יוביל, זה יותר קשה ממה שחשבתי שזה יהיה, וזה יותר, זה הרבה יותר עבודה, כאילו הנחתי שתהיה לי עבודה, כן זה לא שהנחתי שאני באה לבית ספר, נגמר השיעור, הולכת הביתה, ביי, אבל זה מלא עבודה, אני יושבת שעות על שעות בבית ללמוד חומר, לעבד אותו למערכי שיעורים, לנהל שיחות על אינטראקציות שהיו לי בכיתה עם אנשים, לא יודעת, בצוות שתומכים, או עם הבן זוג שלי שתומך, או עם חברים שתומכים, או כאילו, זה מאוד הפך לחיים שלי, והנחתי שזה יהיה משהו שיהיה קצת בכיוון הזה, כאילו הנחתי שזה הולך להיות עיסוק שלוקח הרבה ממני, אבל אני חושבת שזה לוקח יותר ממה שחשבתי שזה ייקח, ואני לא אומרת את זה בקטע רע, זה פשוט כאילו, זה פשוט לוקח הרבה.

קובי: איך עוברים השיעורים שלך בפועל? מה קורה בשיעורים? את מצליחה לדבר? יש בעיות משמעות? את מחכה שהם ישתקו? מה איך עובר עליך?

דפנה: אז אני אגיד שזה מאוד משתנה מכיתה לכיתה, יש כיתות שממש השיעורים עוברים טוב, כאילו אני מדברת, הכיתה מדברת,

קובי: אני חייב להגיד, לא רואים, לא רואים אותנו, את אומרת עוברים בטוב, את כאילו נראית מופתעת, כלומר, הם עברו בטוב מפתיע.

דפנה: נכון, כן, אז יש כיתות שהשיעורים שממש רוב הכיתה משתתפת, יש דיונים, אני נותנת להם כל מיני גם קצת מידע חיצוני, עם מושגים, הגדרות גם, כזה טריגרים, ושאלות, שהם כזה ממשיכים מהם, יש שיעורים כאלה, יש שיעורים שאני לא מצליחה להוציא מילה מהפה, כאילו שאני נכנסת וכל תלמיד מתעסק במשהו, וזורקים דברים, ומישהו קם לשירותים, ועד שמישהו מרים יד זה אם אפשר לצאת לשתות, ושיעורים כאלה, ושם אני חושבת שאני עוד קצת בלהבין, איפה אני, ואיך אני מתמודדת עם זה, אני מנסה כל מיני אסטרטגיות בהקשר הזה, אבל כן יש גם אני חושבת, שאחד הדברים שהבנתי זה שכאילו א', אני חושבת, נראה לי לפחות מתוך שיעורים שצפיתי בהם בסטודנטית, ומתוך שיחות שלי על חוויות קשות, שהיו לי בכיתות עכשיו, כשאני מורה, א', הבנתי שאין מורה שזה לא קורה לו, וב', הבנתי, ואני הולכת ומבינה מיום ליום, את החשיבות של לתקשר את הדברים האלה החוצה, ולבקש עזרה, כלומר הייתה לי תקרית באיזושהי כיתה, עם תלמידים שממש פוצצו שיעור, והלכתי ודיברתי עם המחנכת שלהם, וכלומר, ומשם גם ישבתי לשיחות איתם, ואני חושבת שזה באמת עזר, אז אני חושבת שזה כאילו זה נורא חשוב להתייחס לכל הדברים האלה, וגם לזכור שכזה אני כל הזמן מסתכלת על תלמידים, שנגיד קשה להם לשבת בשקט, או לא מצליחים להתרכז, או מדברים, זאת הייתי אני בתיכון, אני הייתי תלמידה, שמברזה מחצי מהשעות, ושמדברת ושיושבת אחורה, ומציירת, ואני מאוד מבינה אותם, כאילו מי רוצה לשבת בבית ספר עכשיו, בשישי באחת בצהריים.

קובי: אז מה זה עושה לך בתור מורה? זאת אומרת, אם את מבינה אותם, אז את הרי לא יכולה לתת להם להברז עכשיו.

דפנה: לא, אבל אני כן יכולה, אני כאילו אני גם מנסה, אבל אני עוד לא לגמרי בהצלחה, ועוד לא עם כולם, אבל לתפוס אותם, לדבר איתם, רגע להגיד להם, אני מבינה שקשה לך קצת להיות פה, אפשר לא יודעת, בעצת אחת המחנכות, עשיתי הסכם עם אחד התלמידים, שאם הוא חייב רגע לצאת כאילו ולנשום אז זה בסדר, שיצא רגע, יעשה סיבוב, ויחזור, אבל שהוא בשיעור ינסה להתרכז, ילדים שמציירים, אני יודעת שכשאני הייתי תלמידה, כל הזמן העירו לי על זה שאני מציירת, לי אין בעיה, לתלמידים שמציירים נותנת להמשיך לצייר, אני חושבת, אני זוכרת כמה לי זה עזר להתרכז.

קובי: אני חושב, שמאז כבר המערכת מבינה, שהציור עוזר לרכז, דווקא את הילד המצייר, שמתרכז הרבה יותר טוב, והיום יש הרבה יותר פתיחות לדברים האלה.

דפנה: כן, אני מסכימה, אני גם רואה את זה בכלל, אני יודעת שכאילו אני באתי לתוך מערכת החינוך, עם הרבה ביקורת אליו, ועדיין קיימת בביקורת, אבל אני גם רואה המון טוב שנעשה, וכן אני גם רואה המון מורים ומרות מדהימים, ואני רואה המון עבודה אישית, ומכילה, ומחזיקה, עם תלמידים בצורות שמאוד מרגשות אותי, אז אני מנסה ללמוד מזה, וליישם את זה, גם בגדול.

קובי: ומה מהביקורת עוד נשאר עכשיו כשאת מבפנים?

דפנה: על נרטיבים שמועברים בתוכניות הלימוד הממלכתיות, שחלק ממה שבאתי לעשות, זה גם לייצר יותר מורכבות בהם, על התשתית והתקציבים הלא מספיקים, על העובדה שיש הרבה ילדים בכיתה, על העובדה שהמשכורת שלי היא בדיחה, על העובדה שכל המורים שאני מכירה, הם אנשים הכי עמוסים בעולם, אני חושבת שכאילו היו יכולים להתייחס למערכת הזאת, כאילו מה זה המערכת הזאת, לבתי ספר, ולאנשים שמחזיקים אותם, ומייצרים חינוך בהרבה יותר כבוד, ממה שהמדינה עושה כרגע, וכבוד מתבטא גם במשאבים, גם בלא יודעת, כל הזמן מדברים איתנו על כל מיני פדגוגיות חדשות, נותנים לנו לקרוא כתבות על איזה יופי החינוך בפינלנד, אבל יש מערכת יחסית שלמה, שלתוכה החינוך בפינלנד נכנס, שהחינוך בארץ לא כל כך מקבל כאילו.

קובי: בסוף אנחנו המזרח התיכון ולא פינלנד.

דפנה: כן, ובסוף כאילו אנחנו ישראל כאילו. יש, די להעביר את הביקורת הזאת, גם ספציפית על המדינה שלי, לא רק כי אנחנו במזרח התיכון.

קובי: אז רגע אני אקח אותך לקטע הזה באמת של הראיה הביקורתית, והיסטוריה, ואמרת שבשביל זה באת, ואת גם לומדת הכשרה להיסטוריה, והנה מצאת את עצמך, והתגלגלת להיות מורה לאזרחות, איך בעצם? לא למדת את זה.

דפנה: לא למדתי את זה.

קובי: אז מה איך, ומה דעתך, על זה שאת מורה למקצוע, שלא לימדת אותו בעצם.

דפנה: אז קודם כל אני אגיד שנכון, לא למדתי אותו, ויש בזה קושי גדול, כלומר אני יושבת ומלמדת את עצמי המון מהחומר, מצד שני, אני בעצם בחיי הבוגרים עוסקת באזרחות פעילה כל הזמן, ביליתי 16 שנים בלעבוד בעמותות ובארגונים, ובלהתעסק בדברים שהספרייה והאזרחות מדברים אליהם, אז אני דווקא חושבת שזה כאילו נותן לי לאיזה מקום, שמאוד מחובר לזה, כן יצא לי לצפות בשיעורי אזרחות בשנה שלי כסטודנטית, ומאוד להתרשם ממה שקורה שם, וממה שמהפלטפורמה ליצירת חשיבה ביקורתית, וליצירה לרצון, להיות מעורב בחברה שהמקצוע הזה מייצר. אז אני שמחה על זה, אני זה באמת יותר מאתגר מלהיכנס למקצוע שלמדתי והוכשרתי אליו, אבל אני גם חושבת שזה מאוד מחובר עם היסטוריה, כלומר אני אזכיר שאני מורה לאזרחות והיסטוריה, אני לא כאילו, כרגע האמת אני מתעסקת רק באזרחות, ובמחצית הבאה אני מתחילה להיות גם מורה להיסטוריה, אבל כן כאילו זה קשה, זה מאתגר, אבל זה גם אני חושבת שזה די יושב עלי בול, כאילו אני גם כל הזמן שוב פונה החוצה לעזרה למורים אחרים לאזרחות, אני קראתי על זה 4 ספרי אזרחות, ממקומות שונים בקיץ, כאילו אני ממש טובה בלהתחיל, נהייתי מאוד טובה בלשוטט באתרי הכנסת, מבקר המדינה, כל מיני דברים כאלה, אז זה פשוט כרוך בהרבה שיעורי בית, אבל,

קובי: תארי לי חוויה טובה שעברת בחודשיים האלה.

דפנה: אז הייתה תלמידה, כאילו זה חוויה קטנה, אבל הייתה תלמידה באחת הכיתות, שבאה אלי בסוף אחד השיעורים, בשבוע השלישי או הממש מוקדם השנה, השלישי או הרביעי, לא שאנחנו כזה מאוחר, בשנה שבאה, ואמרה לי שהיא נורא לא אהבה שיעורי אזרחות פעם, והיא חשבה שהולך לה להיות מאוד משעמם, והיא ממש נהנית בשיעורים שלי, וכיף לה איתי, אז זה היה כזה מין, וואו אוקי זאת זה ממש כיף, אז זה חוויה חיובית כזה, בקטע של אוקי, כזה טפיחה על השכם, אני עושה משהו נכון, חוויה חיובית בתוך שיעור. היו כל מיני, קשה לי כזה לשלוף, יש כמה רגעים מאוד יפים, אני חושבת, שכל פעם שהכיתה מצליחה לנהל דיון, כאילו שתלמידים מגיבים

לתלמידים, זה כבר חוויה חיובית, וזה כזה מצליח לקרות לפעמים. היה לי קטע אחד נורא מגניב, שכזה הצלחנו לייצר בתוך אחת הכיתות סיטואציית אזרחות בחיים האמיתיים, על דיון נורא בנוי וסתמי, על כאילו מה קורה עם המזגן, ואמרתי טוב בואו נעשה תרגיל מי רוצה שנדליק את המזגן? ורוב הכיתה הרימה הידיים, והם רצו שנכבה את המזגן? ואיזה 3 תלמידות הרימו הידיים, ואז אמרתי כזה אוקי אנחנו מדליקים את המזגן, הייתה פה הכרעת רוב, ופניתי לתלמידות שהיו מיעוט, כזה איך אתן מרגישות עם זה, ואז הן אמרו קר לי, חרא, ואז כאילו הכיתה עצמה, מתוך הכיתה, הביאה את הדיון על כזה מה קורה למיעוט בהכרעת רוב, והם כזה התחילו לנסות למצוא פתרון, להדליק זמנית את המזגן, וכאילו זה היה הרגע נורא יפה בעיני, שנוצר כזה מהם מתוך משהו שקרה בכיתה.

קובי: דיברנו קודם, ודיברת איתי על תחושת הבדידות שבהוראה.

דפנה: נכון.

קובי: ספרי לי על זה.

דפנה: אני מנסה רגע לחשוב מאיפה להתחיל. אני אתחיל דווקא ממה שאמרת לי בשיחת ההכנה, ואני נורא הזדהיתי איתו, שלא משנה, או אני טיפה אשנה את המילים שלך על המילים שלי, אבל לא משנה כמה עזרה חיצונית יש לי, ולא משנה כמה צוות יש מסביבי, ולא משנה כמה התכוננתי בבית, בסופו של דבר אני סוגרת את הדלת של הכיתה, וזה אני מול 40 תלמידים ותלמידות, וזה, זה מאוד בודד, זה מאוד מפחיד, כי זה גם אני מול 40 תלמידים ותלמידות, שמסתכלים עלי בתור איזושהי סמכות, ובתור זאת שאמורה לדעת דברים, וזה משהו שכאילו אין גם שום תהליך הדרגתי אליו, כלומר כמובן שהיה בהתנסות שלי, בשנה שעברה כסטודנטית, שהיה לי אחרי כל פעם שהעברתי שיעור פידבק, והיה עוד סטודנטים שיושבים איתי בכיתה, וכזה מרימים לי, אבל עכשיו שאני בחיים האמיתיים, להבדיל מכזה מקצועות מקומות קודמים שעבדתי בהם, שאתה נכנס ויש איזושהי חפיפה, ואתה עושה טעויות, וכזה מותר לך לעשות טעויות, כי אתה בזמן של חפיפה, ויש כל הזמן מישהו שממונה עליך, שמין מחזיק לך את היד, פה אני לבד מהשנייה הראשונה, וזה גם בתוך הדברים של מאחורי הקלעים, של לעצב את איך אני בונה את השיעורים שלי, אז שוב יש צוות מקצוע, ובנינו סילבוס ביחד בכותרות, יש לי מורה חונכת, שעכשיו אני נפגשת איתה, והיא עוזרת לי מאוד, אבל עדיין זה לבנות את הכול לבד, כאילו אני לא אקח מערך שיעור של מישהו אחר, ואעביר אותו, זה לא שמישהו בא אלי עם חוברת, זה מה שאת הולכת לעשות בשיעורים הבאים, זה כאילו וזה גם זה הגיוני שזה ככה, כי מערך שיעור, והוא בסגנון ללמוד בהם, ובאמת מאוד אישיים של מורה, אבל סופו של דבר זה אני לבד מול בנייה של החומר, מול בדיקה שלו בשטח, מול כאילו תפעול סיטואציות ותקלות, שעולות תוך כדי שיעורים.

קובי: וזה מרגיש לך יותר קשה, זאת אומרת זה יותר קושי, יתרון, כי בעצם גם את יכולה, אני רוצה להגיד לעשות מה שאת רוצה, אבל את צריכה ללמד נושא מסוים, את יכולה ללמד אותו איך שבא לך, את יכולה לעשות עם 45 דקות שלך מה שאת רוצה, יש בזה גם יתרונות? שבעצם את הלבד הזה, מאפשר לך איזשהו כר פעולה רחב יותר?

דפנה: נכון, לגמרי לבד. זה קונספט מורכב לבד, זה הוא לא קונספט שהוא לא בהכרח כולו רע, אבל אני לא חושבת שהייתי מגיעה להוראה, אם היו נותנים לי שורות להקריא, וזה מה שאת מלמדת, וזה מה שקורה, אני חושבת שזאת כאילו חלק מבעייתיות של מערכת חינוך, מנסה להשתחרר ממנה, בלא יודעת כמה השנים האחרונות, אז אני בהחלט שמחה על החופש, ואני בהחלט שמחה על המקום, שנותן לי את הגב, כאילו ללמד נושאים בצורה שאני רוצה ללמד אותם, אני מאוד מעריכה את המקום הזה, עם זאת זה לבד, וזה מלחיץ, נכון.

קובי: התחלת ללמד, כשאת בעצם עדיין סטודנטית בשנה השנייה שלך, ספרי לי על הלימודים בשנה הראשונה כמה הם תרמו לך להוראה ממש כמה הם דברים את לקחת בחודשיים האלה מהשנה הראשונה של הלימודים עם הקורסים שלמדת פה זה עזר לך

דפנה: בטח מאוד קודם כל כמו שאתה אמרת קודם אני עובדת עכשיו בבית ספר שבו עשיתי את השנת ההתנסות וזה כבר דבר שמאוד עוזר גורם לי להיכנס למקום שהוא לא 100 אחוז חדש, לעבוד עם כיתה שכבר חלקה הכרתי, כבר התחלתי לבסס איזשהו קשר עם חלק מהתלמידים בה, זה דבר מדהים, ההתנסויות העברתי המון שיעורים בשנה שעברה, אני כאילו יודעת שזה משתנה מהתנסות להתנסות, אבל למרות שזה מצחיק, בהשוואה לכמות השיעורים שאני מעבירה עכשיו בשבוע כזה, אני מסתכלת על כל מה שעשיתי, שנה שעברה ואני כזה מה....

קובי: זה יום אחד בכן,

דפנה: ממש לא. אבל אני חושבת שהעברתי איזה 10 שיעורים שנה שעברה, או משהו, אפילו קצת יותר, וזה בטח בלי זה, היה לי כאילו, לא נראה לי שהייתי מעזה להיכנס לכיתה, בלי המקום הזה של לעשות בסביבה מבוקרת עם ירון שאחר כך נותן לי פידבק עם המון טיפים מעשיים שאספתי משם, אני בונה עכשיו מערך שיעור, הרבה מאוד בזכות סקילס שאספתי בשנה הקודמת בסמינר בטח, כאילו אני גם נזכרת בכל הסימולציות של שיחות שעשינו בהובלת כיתה, ואני כזה ניגשת עכשיו לשיחה עם תלמיד, כבר הספיקו להיות לי כמה כאלה השנה, ואני כזה נזכרת בשפת גוף שדיברנו עליה, ואני נזכרת בלנשום, ואני נזכרת בכל מיני שאלות שעלו לי אז כשאני צפיתי, הייתי בתוך הסימולציה, שצפיתי באחרים, וכזה מנסה לחשוב להתנהל לפי זה. בטח, אני כאילו נתרמתי המון מהכשרה.

קובי: תני טיפ למורה מתחילה ממרום הותק של חודשיים.

דפנה: ממרום הותק של חודשיים. תנשמי. באמת, כאילו לנשום, כי כאילו בחודשיים האלה עם כל כמה שאני מרגישה שיש לי עוד מלא ללמוד, אני מרגישה שכבר למדתי ואספתי המון, ואני לא מול מי שהייתי לפני חודשיים, אני אחרת לגמרי, וזה גם עצה שכאילו אני קיבלתי כזה מהסביבה כזה, הכל בסדר, כולם בוכים כל החודש הראשון, ואז זה משתפר, אז באמת לנשום, והעצה השנייה, הטיפ השני, שאני יכולה לתת, זה להתייעץ, לא להפסיק להתייעץ. אם עשיתי משהו בשיעור שהרגיש לי לא טוב, או לא נכון, או אם היה לי סיטואציה קשה עם תלמיד, לא להסתיר אותה, ולהגיד טוב שיט רגע זה יטפל בעצמו מעכשיו, אלא ישר לגשת לאנשים שעושים את זה יותר שנים ממני, ולהגיד להם, הי קרה ככה וככה, מה אני עושה, אני חושבת שזה נורא חשוב כי זאת הדרך להשתפר.

קובי: ועוד טיפ למאזינות ומאזינים, ששומעים אותנו עכשיו, ומתלבטים אם להיכנס להוראה.

דפנה: בואו, לא הולך להיות לכם פשוט, זאת המשכורת הכי נמוכה שקיבלתי בחיים שלי, ואני באה מלעבוד בעמותות, אז כאילו זה....

קובי: יש לך פרופורציה.

דפנה: כן יש לי פרופורציה לנמוך. ויוצאים הרבה פעמים מאוד מותשים בסוף יום, אבל זה שווה את זה, אם זה משהו שהוא שליחות שלכם, אם כאילו, אל תבואו לזה כי אתם חושבים שזה תפקיד קל ונוח, כי זה לא, אבל אם זה משהו שאתם מאמינים בו, אז לגמרי בואו, אני חושבת שבעיניי זה, בהחלט שווה את זה,

קובי: לקראת סיום הגענו לפינת השאלון המהיר, דפנה אני שואל שאלה, ואת זורקת את המילה הראשונה שעולה לך בראש, מוכנה?

דפנה: אוקי.

קובי: מוכנה

דפנה: כן

קובי: עירוני א'

דפנה: יופי

קובי: ט' 7

דפנה: חמודים

קובי: סטאז'

דפנה: מאתגר מעניין וואו אימאל"ה

קובי: מורה טובה היא

דפנה: תשובה מורכבת מידי בשביל שאלה מהירה. מקשיבה.

קובי: מה הדבר הראשון שעולה לך בראש. תלמידה טובה היא-

דפנה: מקשיבה.

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה-

דפנה: צ'ייסר. מותר להגיד צ'ייסר .

קובי: משכורת. מותר הכל. משכורת.

דפנה: לא.

קובי: לימודים בשבילי הם-

דפנה: החיים, כאילו אני ארחיב על זה, אני חושבת שכל סיטואציה בחיים היא סיטואציה מלמדת, וכל הזמן לומדת ומתפתחת] אני מקווה שאני לא אפסיק.

קובי: אם טיץ'

דפנה: יופי

קובי: סמינר הקיבוצים

דפנה: חמודים. וואי סליחה, אני חוזרת על אותם מילים שכי אתה אומר לי יותר מהר, כן אני מאוד אוהבת את הסמינר.

קובי: אבל זה כיף שאומרים להם חמודים. איזה כיף דפנה. תודה שבאת, אני מאחל לך שבהמשך השנה יהיה רגוע יותר, שתצליחי להשיג לפחות חלק מהמטרות שהצבת לעצמך, והמלצת לעצמך, ושאת השאר תשיגי בשנה השנייה, היא בדרך כלל קלה יותר .

דפנה: תודה

קובי: תודה

דפנה: תודה רבה קובי

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות. חפשו תואר שני מוסמך בהוראה אם טיץ' סמינר הקיבוצים. אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראשת תוכנית מוסמך בהוראה אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ, מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר. אתם גם יכולים לכתוב לנו.

Olim.kita@smkb.ac.il נשתמע בפרק הבא